

ΦΡ. ΑΡΙΣΤΕΩΣ

'Απόλλων—Χριστός

★ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΣΕ ΚΡΥΦΟΝ ΗΧΟ ★

ΕΚΕΙΝΗ ΠΟΥ ΕΦΥΓΕ...

'Ακόμη ἡ ἀνέγγιχτη θωριά πιστὰ καθρεφτισμένη
μέσα στὰ τρισάβια τοῦ νοῦ καὶ τῆς ψυχῆς μου μένει·
σὰν μιὰ γαλήνη ἀνέσπερη στῆς Δύσης τὰ μαγιάδια,
ἀσπιλη, λευκορτέρουγη μὲς τῆς ψυχῆς τὰ βράδια.

Τὴν ὥρα ποῦ λιποψυχεῖ τὸ φῶς μὲς τὰ λουλούδια
καὶ εἰς τὴ λίμνη ἀντηχοῦν τοῦ κύκνου τὰ τραγοῦδια,
τὴν ὥρα ποῦ τοῦ Δειλινοῦ τὰ φέγγη ἀργοσταλάζουν
καὶ μὲς τὸ φῶς τὰ βέβαια μύριες ζωὲς σπαράζουν. . .
τὴν ὥρα αὐτή, σὰν φάντασμα, στὴ γῆ γυρίζει ἀγάλη
ἐκείνη ὅπου ἔφυγε γιὰ μακρυνὸ ἀκρογιάλι,
ἐκείνη ὅπου ἔφυγε σὰν ἦχος ποῦ διαβαίνει,
σὰν χρῶμα ὅπου χάνεται, καὶ σὰν ζωὴ ποῦ σβένει.

Τὴ νειώθει ἡ νυχτοτάξειδη ψυχὴ μου τὴ γαλήνη,
ὅταν τὸ φῶς σκοτίζεται, ὅταν ὁ ἦχος σβύνη·
καὶ κάθε ὥρα μυστικὴ στὴ γῆ γυρίζει πάλι
καὶ ἀπ' ἐμπρός μου ἀπιαστὴ ξεφεύγει ἀγάλη-γάλη,
καὶ μαγεμένο μὲ τραβᾷ, κάπου μακριὰ μὲ σέρνει,
σὲ κάποιον κόσμον ἄγνωστο μὲ φέρνει,
ποῦ εἶνε ποτάμια ἀπὸ φῶς καὶ μυρωμένο ἀγέρι,
καὶ πέρνει λάμψι ἀφ' τῆς ψυχῆς τὸ κάθε οὐράνιο ἀστέρι.

Ἐκεῖ μακριὰ στὰ οὐράνια, στ' ἀσύλληπτα παλάτια
μὲ μαγνητίζει, μὲ τραβᾷ μὲ τῆς ψυχῆς τὰ μάτια.
'Αφ' τὸ σκοτάδι τὸ βαθύ, τὸ αἰώνιο, τὸ κρύο
μὲ περιγύνει μ' ἓνα φῶς ὀλόλαμπρο καὶ θεῖο.
Νοιώθω βαθυὰ μὲς τὴν ψυχὴ τὸ μυστικὸ οὐρανὸ τῆς,
στοῦ ἴσκιου τοῦ ἀργοσάλεμα μαντεύω τὸ κρυφὸ τῆς·
μ' ἀόρατο πτεροῦγμα ψηλὰ τὴν συντροφειῶ,
καὶ μὲ ποτίζει μ' ἓνα φῶς, καὶ μιὰ ψυχὴ λατρεύω.

Λατρεύει ὁ νοῦς μου μιὰ σκιά, καὶ μιὰ ψυχὴ λατρεύει,
ὅπου σὲ ὄρες μυστικὲς κάπου μὲ συντροφειῶ. . .
'Ονειροφάνταχτη σκιά μὲς τῆς ψυχῆς τὰ βέβαια
στ' ἀώρητο τῆς πέταμν κατὶ μεγάλο πλάθει. . .

ΜΑΡΙΝΟΣ ΣΙΓΟΥΡΟΣ

ΣΤΡΟΦΑΙ

Θεὲ νὰ περνῶ ἀπ' τὸ δρόμο ποῦ περάσαμε,
Μιὰ χειμωνιάτικη βραδυὰ, ζευγάρι·
Θυμᾶσαι; στὴ χλωμὴ ὠμορφάδα σου
Σκορποῦσε ἄλλη χλωμάδα τὸ φεγγάρι.

Κ' ἡ λεύκαις ἡ ψηλὲς σκορποῦσανε
Τριγύρω μας κλαδιὰ ξεγυμνωμένα
Σὰν τῆς ψυχῆς μου τὰ φευγάτα ὄνειρα,
Σὰν τῆς καρδιάς τὰ πάθη τὰ σβυσμένα...

Σ' τὸ δρόμο ποῦ χειροπιαστὰ πηγαίναμε
Τί μοῦ λεγες, τί σοῦ εἶπα, ἔχω ξεχάσῃ·
'Ανάλαφρος ἐδάδιζα μὲς' τ' ὄνειρο
'Ὅπου τὴν ὥρα ἐκείνη εἶχαμε πλάσῃ.

Κ' ἦταν ἡ φύσι σὰ νὰ μᾶς εἰλήλευε·
'Ὅλα τριγύρω μας βουβά, κλεισμένα·
Καὶ τὰ πουλιὰ στὸ διάβα μας σωπαίνανε
Καὶ γέροναν τὰ κλαριά συλλογισμένα. . .

★

Θεὲ νὰ περνῶ ἀπ' τὸ δρόμο ποῦ περάσαμε,
Μιὰ χειμωνιάτικη βραδυὰ, ζευγάρι·
Στὴ φλόγα τῆς ματιᾶς σου ἐσδυότανε
'Ἡ λάμψι ποῦ σκορποῦσε τὸ φεγγάρι.

Καὶ τὰ λουλούδια γέροναν ν' ἀκούσουνε
Τὰ λόγια ποῦ εἶχαμε εἰπωμένα
Λόγια ὅπου τίποτα σχεδὸν δὲ λέγανε
Λόγια ποῦ πάθη ἐκλειούσανε θαμμένα. . .

Γιατί τότε στὰ στήθεια μου ἀναδλάστῃσε
Κόσμος γεμάτος εὐτυχιά κ' ἐλπίδα;
'Ὡ, σὰν τὴν νύχτα ποῦ μαζῆ ἐδιαβαίναμε
'Ἄλλη φορὰ στὴ ζήση μου δὲν εἶδα. . .

Θεὲ νὰ περνῶ ἀπ' τὸ δρόμο ποῦ περάσαμε,
Μιὰ χειμωνιάτικη βραδυὰ, ζευγάρι·
Τὴν ἐρημιὰ θεὲ ν' ἀγροικῶ τριγύρω μου
Καὶ πίκρας κύμα θὰ μὲ συνεπάρῃ! . . .

ΑΛΚΑΙΟΣ

